

II. TRANSFORMAREA PROPOZIȚIUNILOR PRINCIPALE ÎN PROPOZIȚIUNI SECUNDARE ȘI A SECUNDARELOR ÎN PRINCIPALE.

Două propoziții și perd independența lor, coordinandu-se sau subordinându-se între dânsese, d. e. *Peștii înoată în apă. Paserile zboară în aer.* = *Peștii înoată în apă și (însă, dar), paserile zboară în aer. Din : Cetățianul dorește... (și) Patria este fericită, se face : Cetățianul dorește, ca patria să fie fericită.*

Prin coordinare așezăm una lângă alta două cugetări. Prin subordonare adăugăm unei cugetări o altă cugetare, care să completească sau să determine înțelesul celei d'ântăiu.

A. TRANSFORMAREA PROPOZIȚIUNILOR PRINCIPALE ÎN PROPOZIȚIUNI SECUNDARE.

Noaptea se apropiea, inamicii aruncau cu furie săgețile contra noastră, iar ai noștri respingeau cu bărbăție atacul lor. = De și noaptea se apropiea și inamicii aruncau cu furie săgețile contra noastră; cu toate acestea ai noștri respingeau cu bărbăție atacul lor.

Pe atunci eu lăcuia într'o casă mică din strada *x*, tată-meu mi-o dăruise. = Pe atunci locuia într'o casă mică din strada *x*, pe care tată-meu mi-o dăruise.

Din exemplele de mai sus se vede, că o cugetare poate fi exprimată în frază, când printr'o propoziție principală, când secundară, după cum scriitorul voințe să își exprime cugetarea sa. — Luând d. e. o principală absolută, o putem trece prin toate formele subordonate lor d. e. *Frate-meu zace bolnav la București, poate deveni :*

1. *Subordinată atributivă.* Am fost la frate-meu, care zăcea bolnav la București.